

Hồi 13

Sắp Bày Mùi Lược

Cùng lúc ấy, Tần Quan Vũ nghe ngực mình như bị chạm phốt qua, và huyết đạo lập tức được giải khai. Chàng vội đứng phắt lên, vừa lúc một bóng trắng từ xa lao tới.

Một thiếu nữ mặt như hoa nở vừa chạm chân trước mặt chàng đã mỉm cười khẽ hỏi:

- Tần công tử, từ lúc chia tay đến nay vẫn mạnh chứ?

Tần Quan Vũ ngơ ngác...

Thiếu nữ này là ai? Sao nàng lại biết mình?

Tuy nhiên, người ta đã gọi đích danh mình mà hỏi thì tự nhiên phải có nguyên do, chàng bèn vội vã vòng tay:

- Vâng, đa tạ... xin hỏi, chẳng hay cô nương phương danh là chi và vì sao lại biết tại hạ?

Thiếu nữ hơi khựng lại, nhưng nàng lại mỉm cười:

- Tần công tử đùa đấy à? Sao lại nói là không quen biết?

Tần Quan Vũ lại vòng tay, nghiêm nghị nói:

- Xin cô nương thứ cho, tại hạ đâu dám nói đùa. Chỉ vì tại hạ quá đỗi trí nên không biết đã gặp cô nương ở nơi đâu?

Thiếu nữ vội hỏi:

- Công tử đúng là Tần Quan Vũ chứ?

- Vâng!

Thiếu nữ mỉm cười:

- Tiểu nữ biết công tử vào khoảng nửa tháng trước đây. Lúc đó, tiểu nữ cùng gia phụ đang ở tại Cảnh Đức trấn gặp bọn Tứ Ác vây khốn, may nhờ có công tử ra tay cứu trợ, không ngờ công tử lại chóng quên đến thế.

Nhìn thẳng vào gương mặt Tần Quan Vũ, thiếu nữ lại mỉm cười giới thiệu:

- Tiểu nữ tên là Thượng Quan Phượng. Sở dĩ phải vào động này là để tìm một người. Không ngờ trên đường đến đây, lại gặp một vị tử tử mới quen nhờ chuyển một lời dặn tới công tử rằng xin công tử đừng quên lời thề hợp châu. Và bây giờ thì tiểu nữ xin cáo từ.

Dứt lời, thiếu nữ tự xưng là Thượng Quan Phượng cúi đầu chào, rồi phóng mình vào động.

Tần Quan Vũ giật mình ngơ ngác... lời thề hợp châu?

Tại sao Phượng Hoàng Tiền Nữ biết mình ở tại đây?

Tại sao lại nhắc bảo Thượng Quan Phượng nhắc nhở mình về lời thề hợp châu?

Phải chăng mình đang lẫn quẩn trong vòng mưu lược mà người ta đang bố trí?

Tần Quan Vũ miên man suy nghĩ... Bao nhiêu sự việc đã qua đều lần lượt diễn ra trong trí não chàng.

Đầu tiên là gặp gỡ Phượng Hoàng Tiền Nữ, nàng đã buông một lời khuyên có tính cách cho rằng phải gấp rút đến Hoa Sơn, nếu không thì hàm oan sẽ không bao giờ gỡ được.

Rồi đến Hoa Sơn lại gặp chuyện trà hình và đề chữ thị uy.

Sự việc lại liên tiếp diễn ra, Tiêu Hồn Tinh Nữ xuất hiện, rồi Tây Bối công tử có thân thế mơ hồ...

Và cuối cùng là lọt vào Trích Huyết giáo, và cái chết của Cổ Lãnh Vân.

Và tại đây chàng đã bị bại dưới tay của Ngọc Dung La Sát.

Cũng tại nơi đây, chàng gặp Thượng Quan Phượng, thiếu nữ lạ hoắc lạ huơ lại tự nhận là người quen và chuyển lời của Phượng Hoàng Tiền Nữ.

Tại làm sao?

Tại làm sao lại lẫn quẩn như thế?

Phải chăng một mưu lược đã được sắp bày sẵn.

Lửa giận vụt bùng lên, Tần Quan Vũ lao mình vào động đuổi theo Thượng Quan Phượng.

Nhưng hình bóng thiếu nữ họ Thượng Quan không còn thấy đâu nữa.

Tần Quan Vũ lại dừng chân ngơ ngẩn...

Thượng Quan Phượng đến đây với ý gì? Chẳng lẽ chỉ có mỗi một việc là chuyển lời cho Phượng Hoàng Tiền Nữ?

Nếu quả là một vòng mưu lược, thì Phượng Hoàng Tiền Nữ sắp bày nó ra để làm gì?

Bao nhiêu giả thuyết càng đặt ra, Tần Quan Vũ càng nghe đầu óc mình muốn loạn lên...

Nếu nói Phượng Hoàng Tiền Nữ có ý tốt đối với mình thì nàng sắp bày ra chuyện hư hư ảo ảo để làm gì?

Nhưng dù sao, một trong những manh mối phải chăng là ngay bây giờ phải bắt đầu từ Thượng Quan Phượng?

Tần Quan Vũ vừa đặt xong chú ý, thì trước mắt chàng một bóng trắng chớp lên, thì ra Thượng Quan Phượng đã quay trở lại.

Vừa thấy chàng, Thượng Quan Phượng đã kêu lên:

- Tần công tử, còn một việc mà thiếu chút nữa tiểu nữ đã quên.

Mối nghi ngờ càng dồn dập, Tần Quan Vũ nhóng lời:

- Có điều chi xin cô nương cứ nói.

Thượng Quan Phượng mỉm cười thật đẹp:

- Công tử có quen với một người có ngoại hiệu là Phượng Hoàng Tiền Nữ không?

Vấn điềm nhiên, Tần Quan Vũ gật đầu:

- Có! Nhưng cô nương muốn nói về việc chi?

- Tần công tử, "lời thề hợp châu" là do Phượng tử tử bảo tôi nói với công tử đấy. Phượng tử tử nói rằng, mong công tử sớm tìm được Huyền Kinh...

Tuy hơi rúng động, song Tần Quan Vũ vẫn làm tỉnh:

- Phượng Hoàng Tiền Nữ còn nói gì nữa chẳng?

- Phượng tử tử dặn rằng, lúc nào công tử muốn đi thì cứ do cửa này mà ra, khi gặp ngã ba thì phải rẽ, nếu không thì sẽ lẫn quẩn mãi ở trong cái động này.

- Còn dặn điều gì nữa không?

- Không!

Thượng Quan Phượng ngó Tần Quan Vũ mỉm cười ý nhị, tiếp lời:

- Phượng tử tử lo lắng cho công tử ghê lắm đấy.

Tần Quan Vũ buột miệng hỏi bằng một giọng nghi ngờ:

- Cô nương có liên hệ thế nào với Phượng Hoàng Tiền Nữ?

- Tôi và Phượng tử tử chỉ là bình thủy tương phùng, nhưng tâm đầu ý hợp, thể thối.

Tần Quan Vũ bỗng trầm sắc mặt:

- Tại sao cô nương không nói thật?

Thượng Quan Phượng ngạc nhiên:

- Nói thật là sao?

Biết nói ngọt không được, Tần Quan Vũ xẵng giọng:

- Nếu cô nương không chịu nói, thì đừng trách sao tại hạ không khách sáo.

Vừa nói, chàng vừa lắc mình lao tới chụp lấy cổ của Thượng Quan Phượng.

Thượng Quan Phượng kêu lên một tiếng hãi hùng, nhấc bổng thân mình lên, và tà tà tránh ra ngoài năm thước.

Trong lúc nóng nảy, Tần Quan Vũ dùng chiêu thể thần tốc mà Thượng Quan Phượng lại thoát một cách dễ dàng trong lúc bất phòng. Chàng hơi giật mình vì biết nàng cũng chẳng phải hạng tầm thường.

Thượng Quan Phượng nhìn chàng bằng tia mắt trách hờn:

- Tần công tử, chúng ta vốn không thù không oán, tại sao công tử lại đối xử với tôi như thế?

Tần Quan Vũ lạnh lùng nói:

- Đúng! Chúng ta chưa xảy ra thù oán gì, thế tại sao các người lại muốn trêu ta?

- Ai trêu công tử?

Thượng Quan Phượng ngạc nhiên hỏi lại.

Bây giờ thì tôi phiên Tần Quan Vũ giận ngơ.

Thái độ của Thượng Quan Phượng đúng là thái độ của một thiếu nữ ngây thơ, lại thêm sắc diện kinh hãi và lời lẽ của nàng, rõ ràng càng chứng tỏ không phải là hạng người gian trá.

Thế thì sự xét đoán của mình chẳng phải là đã lầm lẫn rồi ư?

Qua phút bàng hoàng, giọng Tần Quan Vũ có phần dịu lại:

- Cô nương và Phượng Hoàng Tiên Nữ không phải là đã trêu tại hạ đó sao?

Ngơ ngác hồi lâu, rồi Thượng Quan Phượng mới nói:

- À, thì ra công tử từng bị Phượng tử tử trêu đùa nên bây giờ nghi ngờ lời của tôi à?
- Nhưng thật tình thì câu chuyện này làm cho tại hạ khó hiểu quá.

Tần Quan Vũ cau mày nói tiếp:

- Nếu không có gì khác, tại sao Phượng Hoàng Tiền Nữ lại tìm cách cho tại hạ đến Hoa Sơn, rồi dần dần gài đến Trích Huyết giáo, và làm ra chuyện giết người thê thảm ở đây? Cuối cùng lại nói đến "lời thề hợp châu", rồi lại nói chuyện cầu mong cho tại hạ lấy được Huyền Kinh? Tại sao lại bao vây ràng buộc tại hạ vào những chuyện mơ mơ hồ hồ như thế?

Thượng Quan Phượng thở dài:

- Tiểu nữ và gia phụ nếu không nhờ có công tử giải cứu cho thì nay đã thành oan hồn rồi. Ân nghĩa cao dày đó, trọn đời không làm sao báo đáp, có đâu lại đi làm những chuyện thất lễ với công tử hay sao? Công tử là người hiểu biết, mong công tử rộng xét cho điều ấy.

Khẽ liếc Tần Quan Vũ, Thượng Quan Phượng tiếp lời:

- Chẳng lẽ công tử lại không thể tin được những lời chân thật của tôi sao? Ví dụ như tôi và Phượng Hoàng Tiền Nữ dù có nặng tình bằng hữu đi nữa, thì tôi cũng không vì đó mà dám có điều không phải đối với công tử.

Nhìn rõ vẻ mặt van vỉ đáng thương của Thượng Quan Phượng, Tần Quan Vũ cảm thấy nàng không phải là con người nói dối. Với vẻ mặt thành khẩn của nàng, cũng đủ thấy khác xa với Ngọc Dung La Sát và Phượng Hoàng Tiền Nữ.

Nhưng tại sao nàng lại chung đụng với Phượng Hoàng Tiền Nữ?

Sự chung đụng ấy, sự tâm đầu ý hợp như nàng đã nói đó thì phải giải thích ra sao?

Chẳng lẽ tất cả đều dính vào vòng mưu lược của Phượng Hoàng Tiền Nữ?

Mà tại sao Phượng Hoàng Tiền Nữ lại biết mình đang ở tại động này?

Tại sao lại phải nhờ Thượng Quan Phượng chuyển lời?

Kỳ lạ hơn nữa là tại sao Phượng Hoàng Tiền Nữ và Ngọc Dung La Sát đều mong cho mình sớm tìm được Huyền Kinh?

Bao nhiêu câu hỏi lại xáo trộn trong đầu óc của Tần Quan Vũ, lại làm cho chàng ngơ ngẩn ngẩn, không biết manh mối ra sao.

Thượng Quan Phượng cũng trân trối nhìn chàng và hỏi lại:

- Tần công tử, chẳng lẽ công tử không tin ở lời chân thật của tiểu nữ sao?

Tần Quan Vũ thở dài:

- Bây giờ thì tại hạ tin lắm... Thôi được, nếu cô nương bận việc thì xin cứ tự tiện.

Thượng Quan Phụng nhìn chàng khẽ lắc đầu:

- Tần công tử, hình như công tử đang bị nhiều phiền não lắm phải không?

Không muốn nói dối mà cũng không tiện hết lời, Tần Quan Vũ chỉ đành thở dài:

- Chuyện phiền não kể ra thì nhiều lắm!

- Công tử có thể tiểu nữ biết những điều ấy chẳng? Nếu tiểu nữ có hiểu được chút gì, may ra có thể cùng công tử tìm được phần nào manh mối.

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Cô nương có thể cho tại hạ được biết nguyên nhân quen biết với Phụng Hoàng Tiền Nữ chẳng?

- Có chi mà không được?

Thượng Quan Phụng khẽ chớp mắt như nhớ lại và nói tiếp:

- Từ lúc phụ tử tiểu nữ lâm nạn và được công tử giải cứu tại Cảnh Đức trấn, và sau khi công tử đi rồi, tiểu nữ và gia phụ vào trọ nơi khách điếm, chợt thấy bên bàn đối diện có một vị cô nương, và vị cô nương ấy lại khẽ cúi đầu chào gia phụ. Gia phụ bèn mời lại ngồi chung bàn, và vị cô nương ấy không từ chối. Sau khi đến ngồi chung bàn, vị cô nương ấy hỏi chúng tôi đến Cảnh Đức trấn làm gì? Gia phụ thật tình nói rõ, đồng thời cũng kể luôn việc bị tập kích và việc công tử giải cứu cho nàng nghe. Sau khi nghe xong, vị cô nương ấy hết lời tán tụng Tần công tử. Lúc bấy giờ, tôi cũng hơi lầy lăm lạp, không biết tại sao người ấy lại biết công tử, nhưng dần dần hiểu rõ. Và cuối cùng thì tôi và người ấy trở nên thân thiết.

- Người ấy là Phụng Hoàng Tiền Nữ?

- Vâng!

Trầm ngâm giây lâu, Tần Quan Vũ lại hỏi:

- Sau đó lệnh tôn có nói gì với cô nương không?

- Nói điều chi ạ?

- Nói về lai lịch của Phụng Hoàng Tiền Nữ.

- Có, gia phụ có bảo riêng cho tôi biết, nàng không phải tên Phụng Hoàng Tiền Nữ, mà là một nhân vật trong Vũ Nội Bát Kỳ, nàng chính là Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiền Nữ.

Tần Quan Vũ vô cùng kinh ngạc:

- Làm sao lệnh tôn biết được nàng là Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ?

- Gia phụ bảo rằng, mấy năm trước đây đã có gặp qua một lần, cho nên bây giờ thấy nàng giống lắm.

- Thế thì... thì...

Nghe đến tên Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, Tần Quan Vũ vụt nghe rối loạn, ngập ngừng nói không ra tiếng.

- Tần công tử, sự việc ra sao mà công tử có vẻ kinh hoàng như thế?

Nhìn thấy sắc diện của Tần Quan Vũ quá khẩn trương, Thượng Quan Phụng buột miệng hỏi như thế, chứ thật ra nàng làm sao biết được sự rối loạn trong lòng chàng.

Đối với Tần Quan Vũ, nếu quả Phụng Hoàng Tiên Nữ là Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, thì chính mình đã rơi đúng vào cạm bẫy của nàng rồi. Và từ đây, khắp nơi chỗ nào cũng có thể là hiểm địa.

Tần Quan Vũ càng rùng mình... Cổ Lãnh Vân đã chẳng nói như thế sao? Ngọc Dung La Sát Trình Như Xan và Ngọc Thường Nga Tiểu Phụng Hoàng dùng dâm dược thí sư hoàn toàn là do Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ sai khiến.

Nữ nhân ấy lòng dữ hơn rắn độc, đâu có thể có được hành vi tốt đẹp? Nếu đã lọt vào âm mưu của nàng, nhất định lúc nào đó thì sinh mạng của mình cũng sẽ bị diệt vong.

Càng suy nghĩ, Tần Quan Vũ càng bối rối. Chàng lại mong Phụng Hoàng Tiên Nữ không phải là Tâm Lăng Thần Trì, và chàng vụt hỏi Thượng Quan Phụng một câu có vẻ nghi ngờ:

- Cô nương có thể cho biết đại danh của lệnh tôn chẳng?

Thượng Quan Phụng trả lời ngay:

- Gia phụ là Nam Man Tú Sĩ Thượng Quan Sùng.

Tần Quan Vũ lại thêm một lần ngạc nhiên nữa.

Chàng không ngờ cha của Thượng Quan Phụng lại là một nhân vật nổi danh trong Tứ Tú.

Bằng vào địa vị và kinh nghiệm giang hồ của ông ta, thì việc phán đoán Phụng Hoàng Tiên Nữ là Tâm Lăng Thần Trì nhất định không thể lầm được.

Thấy Tần Quan Vũ ngần ngợ, Thượng Quan Phượng vội hỏi:

- Công tử hình như vừa phát giác được điều chi mới lạ phải không?

Tần Quan Vũ lặng thinh không đáp.

Trong vòng mấy ngày nay, bao nhiêu sự việc lạ lùng chung quanh chàng xảy ra không ngớt.

Chàng cứu phụ tử Thượng Quan Phượng bao giờ?

Tại sao nàng lại nói có vẻ thật tình như thế?

Ai đã giả dạng mình để làm chuyện ấy? Nhất định là Phượng Hoàng Tiên Nữ. Nhưng tại sao nàng lại làm như thế?

Gặp nguy phải giải cứu, đó là mục tiêu chính đạo đối với những kẻ hành hiệp giang hồ. Tại sao nàng lại phải giả mạo kẻ khác để làm việc ấy?

Nếu bảo rằng nàng đem chuyện làm ấy đổ trút cho chàng thì đó đâu phải là việc xấu?

Còn nếu bảo rằng đây là do ý tốt, thì với hạng nữ nhân như thế thì làm gì có được ý tốt?

Hay đó chỉ là một tình riêng đặc biệt đối với mình? Không! Nhất định không phải thế. Hạng nữ nhân thâm ác ấy làm gì có được ý niệm tốt đẹp về tình?

Càng suy nghĩ, tâm trí Tần Quan Vũ càng như cuộn tơ rối.

Hay là... hay là nàng muốn mình có ấn tượng tốt về nàng trước, để rồi sau đó nàng lợi dụng?

Nhưng bản thân mình có gì quý giá để cho nàng lợi dụng đâu?

À... Tần Quan Vũ chợt hiểu ra...

Vấn đề có thể phát khởi từ bộ Huyền Kinh!

Rất có thể Phượng Hoàng Tiên Nữ muốn được Huyền Kinh, nhưng quyền thứ ba còn ở trong miệng của Cổ Lãnh Vân, và vì không hy vọng có thể cậy miệng ông ta được nên chỉ còn cách lợi dụng chàng.

Vì nàng biết rằng vì mối quan hệ thân thiết, Cổ Lãnh Vân có thể sẽ tiết lộ cho chàng biết.

Thế là nàng bày việc đến Hoa Sơn, dẫn tới Trích Huyết giáo, giam chung chàng vào hang đá với Cổ Lãnh Vân... Nhất định Cổ Lãnh Vân sẽ thổ lộ cho chàng biết...

Và khi biết chỗ giấu Huyền Kinh ấy, nhất định mình sẽ đi tìm, còn nàng thì sẽ núp trong bóng tối rình mò chờ đợi, và nàng sẽ hót lấy bảo vật sau khi chàng tìm được...

Đúng! Giả thuyết đó là vững hơn cả!

Và khi đã nghĩ ra lẽ đó, Tần Quan Vũ buộc miệng mắng lên:

- Quả là nữ nhân ác độc.

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi:

- Tần công tử, ai là nữ nhân ác độc?

Cảm thấy mình vô ý lỡ lời, Tần Quan Vũ vội nói rõ:

- Tại hạ muốn nói đến Phụng Hoàng Tiên Nữ...

Chàng ngừng một giây và hỏi lại:

- Cô nương vào động này có phải mọi việc đều do Phụng Hoàng Tiên Nữ chỉ bảo đó chẳng?

- Vâng!

Nghe tiếng xác nhận của nàng, Tần Quan Vũ cảm thấy lòng ray rứt, tâm trí quay cuồng... một vấn đề mới mẻ lại hiện ra.

- o O o -